

அன்பெனும் ஆதிமொழி

"Everyone smiles in the same language."

- George Carlin

இருளின் ஈரம் உலரத் தொடங்கிய கான்கிரீட் மரங்கள் தன் வசீகர

உடலெங்கும் வெளிச்சத்தின் அவசரத்தை அள்ளிப் பூசிக்கொண்டு

காற்றுத் தொண்டையை கிழித்து வெவ்வேறாக அலறத்

தொடங்கியிருந்தது.

“உரர்ரர்ரர்...ஆவ்வ்வ்வ...”

சோபாவில் புரண்டுகொண்டிருந்த அனுக்குட்டி தன் முகத்தைச் சுருக்கி

விரல்களை மடக்கி காதுகளின் அருகில் வைத்துக்கொண்டு

அடித்தொண்டையிலிருந்து எழுப்பிய குரலால் தன்னுடைய ஆண் சிங்க

வேடத்துக்கு தன் தரப்பில் நியாயம் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

“மம்மி... லயன் மாதிரி கத்துறேனா?”

சின்ன உதடுகளைச் சுற்றியிருந்த வெளிர் மஞ்சள் நிற

மீசைக்குள்ளிருந்து ஒரு பெரிய பூனை பேசுவது போல இருந்தது.

“ஆமாண்டா செல்லம். சோபாவல ஆடாம உட்கார்ந்திருக்கணும்.

அப்பத்தான் மேக்கப் கலையாது.”

“சரிம்ம்மாமா...” சலிப்புடன் “ம்”-ன் அழுத்தம் சற்று அதிகமாய் வந்த

பதிலில் எனக்கென்ன என்ற தொனியும் இருந்தது.

ஆண்டுவிழா நாடகத்தில் அவளுக்கு காட்டுராஜா வேடம் என்று

சொன்ன நாளிலிருந்து அனுக்குட்டி வீட்டுக்கு வந்தததும் இப்படித்தான்

தினமும் சின்ன நாடகமே அரங்கேறுகிறது. காட்டில் நடக்கும் காட்சி

ஒன்றின் வசனங்களை எல்லோருடைய சார்பாகவும் தானே பேசிவிட்டு

தன் வசனம் வரும்போது அடித்தொண்டையிலிருந்து “இப்ப நான்

பேசுறேன்” என்று சிங்கம் மாதிரி தன் வசனத்தைத் தொடங்குவாள்.

இன்று நடக்கப்போகும் ஆண்டுவிழாவுக்குப் பின்னர் இந்த நாடகம்

மீண்டும் நடைபெறுமா எனத் தெரியாது. ஒருவேளை நாளை அவள் தன்

வேடத்தை ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியாகவோ அல்லது டினோசராகவோ

கூட மாற்றக்கூடும். ஆனால், அப்போதும் பூனை போலத்தான்

பேசுவாளோ?

“பாப்பா. அந்த வாட்டர் பாட்டிலை எடுத்துக்கோ. மணியாயிடிச்சி.”

வீட்டு வாசலுக்கு வந்தவள், சாக்ஸில் தன் பாதங்களை நுழைத்தவாறே

“மம்மி.. சிங்கம் எங்கயாவது ஓஹோ போடுமா” என்று கேட்டுவிட்டு என்

பதிலுக்கு காத்திராமல் இரண்டு கைகளாலும் வாயை மெதுவாக

பொத்தியபடி “ஹா ஹா ஹா...” என்று சிரித்துக்கொண்டாள். பின்னர்

பக்கவாட்டில் தொங்கிய தன் வாட்டர் பாட்டிலை வயிற்றுப்பக்கம்

இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு சிரித்துக்கொண்டே லிப்ட்டை நோக்கி

ஓடினாள். பின்புறம் இருந்து பார்க்கும்போது தன் குட்டியைச் சுமந்து

தவ்வும் கங்காரு போலிருந்தது.

பதினெட்டாவது தளத்திற்கு வந்த லிப்ட் வழக்கமான தன் வசனத்தைப்

பேசி முடித்ததும் பதிலேதும் எதிர்பாராமல் மெளனமாக இறங்கத்

தொடங்கியது. இப்படித்தான்.... வழக்கமாகவே இந்த லிப்ட் அதில்

தனியாக வருபவர்கள் தன்னிலை மறந்து பாடுவதையும் பேசுவதையும்

கேட்டுக்கொள்ளும். பதிலெல்லாம் சொல்லாது. பத்தாவது மாடிக்கு

வந்ததும் சின்ன சத்தத்துடன் தன்னை நிறுத்திக்கொள்ள அந்தச்

சீனப்பாட்டி உள்ளே வந்தார். நரைத்த சுருண்ட கேசம். பொதுவாக

சீனப்பெண்களைச் சுருண்ட கேசத்தோடு பார்ப்பது அரிது. அவர்களின்

கூந்தல் பெரும்பாலும் அடர்த்தியற்று கோரையாக நீண்டிருக்கும். இன்று

அந்த சீனப்பாட்டி தன் தளர்ந்த உடலை கண்களுக்கு உறுத்தாத வெளிர்

நீலத்தில் இளஞ்சிவப்பு பூக்களால் நிறைந்திருந்த உடையைக் கொண்டு

சுற்றியிருந்தாள். எப்படியும் சுமாராக எழுபத்தைந்து வயதிற்கு மேல்

இருக்கலாம். அவரின் புன்னகையை ஏந்திவந்த “ஹலோ”வுடன்

எப்போதும் போல் நிகோடின் வாடையும் சேர்ந்தே மிதந்து வந்து லேசாக

மூச்சை அடைக்கத் தொடங்கியது. அனுக்குட்டி என்னைப் பிடித்திருந்த

கைகளில் சற்று அழுத்தத்தை அதிகமாக்கி ஒரு கோழிக்குஞ்சு போல

என் தொடைமீது தன் தலையை நெருக்கிக்கொண்டாள்.

அனுக்குட்டியை பார்த்த அந்த பாட்டிக்கு வழக்கம்போல் கண்களில்

உற்சாகம் தொற்றிக்கொண்டது. என்னுடைய “ஹலோ ஆன்டி” பதிலை

கவனித்ததாய் தெரியவில்லை. சட்டென மலர்ந்த முகத்துடன்

அனுக்குட்டியை கொஞ்சத் தொடங்கினார். அனுக்குட்டி சற்று

பின்வாங்கியதை பொருட்படுத்தாமல் அவளைப்போலவே தன்

விரல்களை மடக்கி காதுகளின் அருகில் வைத்துக்கொண்டு

அடித்தொண்டையிலிருந்து வினோதமான ஒலியை எழுப்பினார்.

“ஷீஸூ.. ஷீஸூ...பூபூவ்... ஷீஸூ.. ஷீஸூ”

அனுக்குட்டி சற்று மிரட்சியுடன் என் தொடையை மேலும்

இறுக்கிக்கொண்டாள். சற்று தர்மசங்கடத்துடன் “பாட்டிடா” என்று

அவளை முன்னுக்குத் தள்ளினேன்.

அந்தப் பாட்டி மேலும் சிரித்தவாறே அவள் தலையில் மெதுவாய்

கைவைத்து “ஸூஃபு நி.. ஸூஃபு நி” என்றார். நான் மெலிதாய்

புன்னகைத்ததைப் பார்த்தவர், அனுக்குட்டியை மீண்டும் தொட்டுவிட்டு

பள்ளிக்கூடம் இருந்த பக்கம் கையை நீட்டி “ஷங் ஸ்வே ல.. ஷங் ஸ்வே

ல..” என்றார். நான் என் புன்னகையை வலிந்து மாற்றாமல் மேலும்

கீழும் தலையாட்டினேன். அவரிடன் ஏதாவது பேசவேண்டும் போலத்

தோன்றியது. ஆனால் என்ன கேட்பது என்று தெரியவில்லை. சில

வினாடிகள் தயக்கத்துக்குப் பின்னர் இரண்டு விரல்களை சிகிரெட்

பிடிப்பதுபோல் காட்டி “ஆண்டி.. ஸ்மோக்கிங் நோ.. ஸ்மோக்கிங் நோ”

என்றேன். வழக்கமான சிரிப்பு மாறாமல் பாப்பாவின் கன்னத்தை

வருடியவாறு “ஸூஃபு நி.. ஸூஃபு நி” என்றார். லிப்ட் வேறு ஒரு

சத்தத்துடன் தன்னை நிறுத்திக்கொள்ள “பை பை” என்று

கையசைத்தவாரே, அனுக்குட்டியை பார்த்து மீண்டும் “ஷீஸூ.. ஷீஸூ...”

என்றபடி நடந்தார். சற்றுநேரம் நிக்கோடின் மணத்துடன் அவரின்

புன்னகை எங்களைச் சுற்றிக்கொண்டே இருந்தது.

அந்தப் பாட்டி பத்தாவது மாடியில்தான் வசிக்கவேண்டும். அந்தப்

பாட்டியோடு ஒரு தாத்தாவைத் தவிர வேறு யாரையும் அங்கு

பார்த்ததாய் நினைவில்லை. கடைகளுக்குப் போகும்போது அடிக்கடி

கையில் புட்கோர்ட்டில் வாங்கிய சாப்பாட்டு பைகளுடன் வரும்

அவரைப் பார்ப்பதுண்டு. அதே மாறாத நிக்கோடின் மணத்துடன் ஒரு

புன்னகை செய்வார். இன்று அந்தப் பாட்டியோடு நடந்த உரையாடலும்

புதிதில்லை. அனுக்குட்டியோடு என்னை எங்குபார்த்தாலும் நின்று

அவள் கன்னங்களை வருடியபடி வாஞ்சையுடன் சீன மொழியில்

ஏதேதோ பேசுவார். தலையை தொட்டு ஆசீர்வதிப்பது போல கண்களில்

மகிழ்ச்சி பொங்க ஏதேதோ சொல்லுவார். பாதி சைகை பாதி பேச்சு என

பாப்பாவையும், பள்ளிக்கூடத்தையும் காண்பித்து உரக்கக் கேள்விகள்

கேட்பார். சைகை செய்வதைத்தவிர நாங்கள் பேசிக்கொள்வதைப்

புரிந்துகொள்ள பெரிதாய் தேவையொன்றும் இருந்ததில்லை.

அதேசமயம் தெரியாத மொழியில் எங்களுக்குள் அடிக்கடி நிகழும் அந்த

சரளமான உரையாடல் தரும் நெகிழ்ச்சி அளப்பரியது. அது அதற்குமேல்

எதையும் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று யோசிக்க வைத்ததில்லை.

அனுக்குட்டி என் கைகளில் கொடுத்த அழுத்தம் இப்போது கொஞ்சம்

குறைந்திருந்தது. சற்றுநேரம் மெளனமாய் வந்தவள், “அம்மா அந்த

பாட்டி என்னம்மா சொன்னாங்க?” என்றாள்.

“தெரியலயேடா”

“அப்புறம். தெரிஞ்சமாதிரி தலையை ஆட்டுனங்க”

அனுக்குட்டியின் கேள்விக்கு சட்டென பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

சற்று யோசித்தவள் அவளாகவே, “ஓ! ஊர்ல இருக்கிற அப்பத்தாகிட்ட

பேசற மாதிரியா?” என்றாள். சற்று தடுமாறிப்போனேன். பின்னர்,

மெதுவாக அவள் கழுத்தை அணைத்து முத்தமிட்டு. “ஆமான்டா.”

என்றேன்.

ஆனால், அனுக்குட்டிக்கு எப்படியாவது நாங்கள் என்ன

பேசிக்கொள்கிறோம் என்று புரிந்துகொள்ள ஆர்வம். “அந்தப் பாட்டி

ஏம்மா ஸ்மோக் பண்ணறாங்க?”, “ஏன் எப்போ பார்த்தாலும் ஒரே மாதிரி

கேள்வி கேட்குறாங்க?” என்று கேள்விகளை அடுக்குவாள். எல்லா

கேள்விகளுக்கும் எப்போதும் பதில் சொல்லிவிட முடியாது. சில

பதில்களுக்கான தருணங்களை புரிந்துகொள்ளும் வேளை வரும்போது

அந்தக் கேள்விகள் தானாகவே மறைந்துவிடும் என்று

நினைத்துக்கொள்வேன்.

இன்றும் அவளுக்கான நேரடியான பதில் கிடைக்காவிட்டாலும், தானாக

அவள் புரிந்துகொண்ட ஒரு பதிலில் சற்று சமாதானமாயிருந்தாள்.

குழந்தைகள் அப்படித்தானே. அவர்கள் அப்படித்தானே

புரிந்துகொள்கிறார்கள். அவள் உலகில் சிங்கம் சிரிக்க வேண்டும்.

குரங்குகளுடன் கதை பேசவேண்டும். இப்படித்தான் அறியாமை கலந்த

அவள் புரிதலால் குரங்கும், சிங்கமும் நண்பர்களாவது சாத்தியமாகிறது.

அவளுடைய சிங்கத்தின் பசி குறித்த கேள்விக்கு, அது குரங்கினை

அடித்துக் கொல்லும் என்ற பதிலை ஏன் இப்போது அவளிடம்

சொல்லவேண்டும். எல்லாவற்றையும் பேசிவிட்டால் தானாய்

புரிந்துகொள்வதற்கான தருணங்களை எப்போது அனுபவிப்பது.

சட்டென்று என் நினைவை அறுத்துக்கொண்டு அலறத்தொடங்கியது

செல்போன்.

ஊரிலிருந்து மாமனார் சன்னமான குரலில்.

“நல்லா இருக்கியாம்மா?”

“நல்லா இருக்கேன் மாமா. அத்தை எப்படி இருக்காங்க?”

“இருக்காம்மா” என்ற பதிலுக்குப் பின்னான ஒரு சிறு மௌனம்

இருவரையும் சற்று ஆசுவாசப்படுத்தத் தேவையாயிருந்தது.

“ஒன்னும் பிரச்சனையில்லம்மா. தொடர்ந்து மாத்திரைகளை

சாப்பிடணும்னு டாக்டர் சொன்னாரு. அவளை மருந்து மாத்திரை

சாப்பிட வைக்கிறதுதாம்மா சிரமமாயிருக்கு. நேத்தி திடீர்னு நீங்க

யாருன்னு கேட்குறா. அதுதான்மா மனசுக்கு கஷ்டமா...” உடைந்துபோன

குரலில் சன்னமான இரைப்புக் கேட்டது.

“அதல்லாம் சரியாயிரும் மாமா. அத்தையைப் பத்திரமா பார்த்துகோங்க.

நீங்க தைரியமா இருங்க“

“அகிலன் எப்பம்மா வர்றான்?”

“வேலை அதிகமாம் வெள்ளிக்கிழமை வீட்டுக்கு வந்திடுவார் மாமா.

வந்தவுடன் பேசச்சொல்றேன்.”

“சரிம்மா. பாப்பா கிளம்பிட்டாளா?”

“இப்போதான் மாமா. அவளை ஸ்கூலுக்குதான் அழைச்சிட்டு

போய்கிட்டு இருக்கேன்”

சட்டென்று சின்னதாய் ஓர் அவரசமும் அக்கறையும் அவர் குரலில்

தொற்றிக்கொண்டது. “சரிமமா. ரோட்டுல பார்த்து கவனமா போங்க.

நான் அப்புறம் பேசறேன்.”

“சரி மாமா. பாப்பாவுக்கு இன்னைக்குதான் ஆண்டுவிழா. வடியோ

எடுத்து அனுப்புறேன். திரும்பி வந்ததும் ஸ்கைப்பில கால் பண்ணேன்னு

அத்தைகிட்ட சொல்லுங்க. வைச்சிடவா மாமா?”

“சரிமமா” என்று துண்டித்துக்கொண்டார்.

அத்தைக்கு ட்ரீட்மென்ட் தொடங்கி கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் ஆகிறது.

விடுமுறைக்காக நாங்கள் ஊரில் இருந்தபோது ஒரு நாள் பாத்ரூமில்

வழுக்கி விழுந்ததில் காலில் எலும்பு முறிந்து படுத்த படுக்கையானார்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு பின்னர் தலைவலி அதிகமாக MRI எடுத்துப்

பார்த்தபோதுதான் தலையில் பலமாக அடிபட்டிருந்தது தெரிந்தது.

முளையில் சிறிய ரத்தக்கட்டு உண்டாகியிருந்தது. வயது கருதி

அறுவை சிகிச்சை இல்லாமல் மருந்துகளால் குணப்படுத்துவதே

சாத்தியம் என்று டாக்டர் சொன்ன அந்த நாளிலிருந்தே வீடில் ஒரு

அமைதி பரவத்தொடங்கியது. நாளாக நாளாக அத்தையிடம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் எல்லோருக்கும் ஒருவித நடுக்கத்தைத் தந்தது. அதை வடீடில் இருப்பதை எப்போதும் அக்கம்பக்கத்து வடீடினர் அவருடைய வெகுளித்தனமான ஓயாத பேச்சினால்தான் தெரிந்துகொள்வார்கள். பலருக்கு அவர் பேச்சு மட்டுமே அடையாளம். அவர் பேச்சில் பெரியவர் சிறிவர் என்ற பாகுபாடெல்லாம் இருக்காது. மேல்மாடிக்கு டியூஷன் படிக்கவரும் குழந்தைகளிடம் கூட சலிக்காமல் உலக விஷயமெல்லாம் பேசுவார். வடீடில் மளிகைச் சாமான்களில் வரும் வெல்லம், கடலையெல்லாம் குழந்தைகளுக்கு கொடுத்தது போக மிச்சம் இருந்தால்தான் சமையலுக்கு. குழந்தைகளுக்கு மத்தியில் உட்கார்ந்துகொண்டு “பச்ச புள்ளைங்க சாப்பிட்டு போகுதுக” என்பார். அதை படுக்கையானதிலிருந்து அடம்பிடித்து வராண்டாவில் ஒரு கட்டில் போட்டு அதில்தான் படுத்துக்கொள்வார். வழக்கம்போல டியூஷனுக்கு வரும் குழந்தைகளிடம் அவர் பேச முயன்றாலும், அந்த பேச்சில் ஒரு தடுமாற்றம் தோன்றத் தொடங்கியது. சில சமயங்களில் தொடர்பில்லாமல் பேசியதில் குழந்தைகள் சுவாரசியம் இழக்கத்தொடங்கினர். ஒருநாள் டியூஷன் முடித்து வடீடிற்குப்

போகும்போது ஒரு குழந்தை, “பாட்டி பேசுறது ஒண்ணுமே புரியலடி.

என்னைய பாத்து குழி... பழிச்சிடயான்னு கேக்குறாங்க. ஹா ஹா”

என்று சிரித்ததை, அனுக்குட்டி வட்டில் எல்லாருக்கும் மத்தியில்

பேசிக்காட்ட அன்று இரவு வெகுநேரம் அதை கண்கள் கலங்கியபடி

இருந்தார். அதற்குப் பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் பேச்சும்

குறையத்தொடங்கியது. இருந்தாலும் வெல்லமும், கடலையும்

கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. அதை வாங்க வரும் குழந்தைகளின்

கன்னத்தை வருடியபடி ஏதோ சொல்ல முயற்சி செய்வார்.

குழந்தைகளும் சாப்பிட்டு முடிக்கும்வரை அதையிடமிருந்து பிழன்று

வரும் அந்த வார்த்தைகளை பொத்தாம் பொதுவாக

கேட்டுக்கொள்வார்கள்.

சிங்கப்பூருக்கு வரும்போது “அப்பத்தா இனிமே கதையெல்லாம்

சொல்லமாட்டங்களா மம்மி?” என்று அனுக்குட்டி கேட்டாள்.

கிட்டத்தட்ட எல்லோருக்கும் வித்தியாசங்கள் புரியத்தொடங்கியது.

“அப்படியில்லடா, நீதான் இப்போ ஸ்டோரியெல்லாம் படிக்க

ஆரம்பிச்சிட்டீல்ல. இனிமே நீ சொல்லு. அப்பத்தா கேட்டுக்குவாங்க”

என்றேன். அதற்குப் பிறகு, ஸ்கைப்பில் பேசும்போதெல்லாம்

அனுக்குட்டி தான் படித்த ஆங்கில நர்சரி கதைகளைச் சொல்ல, மொழி

புரியாத அத்தை சற்று கோணத்துவங்கிய உதடுகளில் எச்சில் வழிய

ஒரு குழந்தைபோல கேட்டுக்கொள்வார். சட்டென்று வராத கைகளை

வலிந்து ஒருவழியாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தூக்கி கைத்தட்டுவது

போல செய்துவிட்டு, ஒரு கையை கேமராவை நோக்கி நீட்டுவாள்.

என்னையும் அறியாமல் என் கைகள் அனுக்குட்டியின் கன்னங்களை

வருடும். ஆட்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ளச் சிரமப்படும்

அத்தைக்கு மாமாவிடமும், அனுக்குட்டியிடமும் அந்த தடுமாற்றம்

இருந்ததில்லை. நேற்றுதான் முதல் முறையாக மாமாவைப் பார்த்து

நிங்கள் யாரென்று கேட்டிருக்க வேண்டும்.

“மம்மீ... இன்னும் கிரீன் மேன் வரல” சட்டென்று சாலையை

கடக்கப்போன என்னை அனுக்குட்டி பிடித்து இழுத்தபோது. கிட்டத்தட்ட

பள்ளிக்கூடத்திற்கு அருகில் வந்திருந்தோம்.

பள்ளிக்கூட வாசலில் சீனக்கரடி, மலாய் குரங்கு, ஆங்கில மாண்கள் என

கூட்டம் கூடத்துவங்கியிருந்தது. அவரவருக்கான மொழிகளில் பெரும்

கூச்சல்களால் நிறைந்திருக்கும் அந்த இடம் இன்று பேச்சுகள் குறைந்து

விதவிதமான ஒலிகளால் நிறைந்திருந்தது. அனுக்குட்டி கைகளை

விட்டுவிட்டு ஓடிப்போய் காட்டுக்குள் நுழைந்தாள். சிங்கத்தின்

பிடரியை மான் ஒன்று இழுத்துப்பார்த்து தனக்குத் தானே சிரித்ததுக்

கொண்டது. குரங்கினை ஒரு கரடி வம்புக்கு இழுக்க வண்ணத்துப்பூச்சி

சமாதானம் செய்தது. ஒரு விலங்கின் கேலியையும், சப்தத்தையும்,

கோபத்தையும், அன்பையும் மற்ற விலங்குகள் புரிந்துகொண்டு

சிரிக்கும்போது மனிதர்களின் மொழி அங்கு பரிதாமாய் விலகிநின்றது.

திடீரென்று அத்தையிடம் இன்று இரவு அனுக்குட்டி பேசினால் என்ன

நடக்கும் என்று தோன்றியது. ஒருவேளை அத்தையால் அனுக்குட்டியை

அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாவிட்டால் அதை எப்படி

அவளுக்குப் புரியவைப்பது? ஒருவேளை அவள் வாடிப்போய்விட்டால்

அவளை அந்தச் சீனப்பாட்டியின் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போகலாமா?

அந்தச் சீனப்பாட்டியை நம் வீடில் வந்து கொஞ்சநேரம் இருக்கச்

சொல்லலாமா? அந்தச் சீனப்பாட்டியை மகிழ்விக்கவாவது அவர்

மொழியில் ஓரிரு வார்த்தைகள் அனுக்குட்டிக்குக்

கற்றுக்கொடுக்கலாமா? அப்படி கற்றுக்கொடுத்தால் அது புரியாத எங்கள்

உரையாடல் தரும் அந்த மகிழ்ச்சியை சிதைக்காமல் இருக்குமா?

அத்தையை நினைக்கும்போது சீனப்பாட்டி திடீரென்று ஏன் நினைவுக்கு

வருகிறார் என்று தெரியவில்லை. இப்போதென்னவோ அத்தையின்

சாயல் சீனப்பாட்டிக்கு இருப்பதாக தோன்றுகிறது. என்னைச் சுற்றி

நடக்கும் எல்லா உரையாடல்களும் புரிவது போலவும், எதுவுமே

புரியாதது போலவும் தோன்றுகிறது. சற்றுநேரம் குழந்தைகளை

பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மனசு சற்று ஆசுவாசப்படத் தொடங்கிய

அந்த வேளையில் மீண்டும் செல்போன் தன் தொண்டையை

கிழித்துக்கொண்டு அலறியது. மாமாதான். இப்போதுதானே இரவு

பேசுவதாக சொன்னார். அதற்குள் என்ன அவசரம் என்ற யோசனை

முளைக்கும் இதயத்துக்கும் இடையே பதட்டத்தை அதிகரித்தது.

படபடப்புடன் போனை எடுத்து “மாமா.. சொல்லுங்க..” என்றேன்.

“அம்மா... அம்மா... அத்தைக்கு...” உடைந்த குரலில் அவர்

பேசுத்தொடங்கிய அந்த நொடியில், கண்ணெதிரில் நிற்கும்

குழந்தைகளின் தலைகளில் மெதுவாக கைவைத்தவாறு “ஸுஃபு நி..

ஸுஃபு நி” என அப்பத்தா ஆசிரவதிப்பதுபோல இருந்தது.

சொற்களின் எண்ணிக்கை: 1351